

РЕШЕНИЕ

№ 1748

гр. София, 05.07.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. II-A СЪСТАВ, в публично заседание на седми април през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Мариана Георгиева

Членове: Виолета Йовчева
Димитър Ковачев

при участието на секретаря Емилия М. Вукадинова
като разгледа докладваното от Мариана Георгиева Въззивно гражданско дело № 20211100510210 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл. 258 и следв. от ГПК.

С решение от 10.05.2021г., постановено по гр.д. № 27101/2020г. по описа на СРС, ГО, 33 състав, са уважени предявените от “Т.Б.А.Б.” АД срещу СЛ. Н. СТ. по реда на чл. 422, ал. 1 от ГПК обективно кумулативно съединени искиове с правно основание чл. 430, ал. 1 и ал. 2 от ТЗ и чл. 86, ал. 1 от ЗЗД за установяване съществуването на следните вземания: за сумата от 3 182, 82 лева – непогасена главница по договор за потребителски кредит № 7000256556 от 20.04.2017г., ведно със законната лихва от 27.08.2018г. до изплащане на вземането; договорна лихва в размер на 943, 94 лева за периода от 25.02.2018г. до 26.04.2018г.; обезщетение за забава в размер на 130, 77 лева за периода от 25.02.2018г. до 13.08.2018г., за които суми е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 417 от ГПК и изпълнителен лист по ч.гр.д. № 56892/2018г. по описа на СРС, ГО, 174 състав.

Срещу решението е подадена въззивна жалба от ответницата СЛ. Н. СТ., в която са изложени оплаквания за допуснати съществени нарушения на съдопроизводствените правила, довели до необоснованост на формираните от първоинстанционния съд изводи. Конкретно се поддържа, че съдът не се е

произнесъл по наведените от нея възражения за нищожност на договора. Сочи, че липсват мотиви относно релевираните доводи за включените асоциираните плащания и по трите договора за банков кредит, изразяващи се в такса застраховка “Банк живот агент” и т.нар. “еднократна такса за оценка на риска”, които са в размер съответно на 399 лева и 431 лева. Счита, че въвеждането на посочените такси е в нарушение на разпоредбите на чл. 11, т. 9 и т. 10 от ЗПК, с което се цели заобикаляне на императивната норма на чл. 19, ал. 4 от ЗПК, доколкото уговореното възнаграждение от общо 1 757 лева по трите договора за кредит съставлява скрит добавък към възнаградителната лихва и като такова следва да бъде включено в годишния процент на разходите, съгласно чл. 19, ал. 1 от ЗПК. При включването на тези такси към определения в договора ГПР същият би надвишавал установения в чл. 19, ал. 4 от ЗПК максимално допустим размер - пет пъти размера на законната лихва, която към момента е 10 %. Развити са подробни съображения, че с пакета от допълнителни услуги /асоциираните разходи/ се въвеждат разноси, в резултат на които общият разход по кредита за потребителя и съответно годишния процент на разходите реално надхвърля 50 %. Жалбоподателят счита, че по този начин се заобикаля разпоредбата на чл. 19, ал. 4 от ЗПК, тъй като уговореното възнаграждение за посочените асоциирани услуги не представлява плащане на допълнителна услуга, а прикрит разход по кредита. Следователно тези клаузи от договора са нищожни, доколкото имат за цел и резултат заобикаляне на изискванията на закона /чл. 21, ал. 1 от ЗПК/. В жалбата се поддържат релевираните възражения за нищожност на договорната лихва по съображения, че нейният размер надвишава три пъти законната лихва. Навеждат се възражения, че процесният договор е изцяло недействителен на основание чл. 22 от ЗПК поради нарушаване на императивните разпоредби на чл. 11, ал. 1, т. 9 и т. 10 от ЗПК. По тези съображения счита, че потребителят дължи връщане само на чистата стойност по кредита, без да дължи лихва или други разходи, като следва да се приспаднат и вече направените плащания. Направено е искане за отмяна на обжалваното решение в цялост и за отхвърляне на предявените искове, тъй като с направените плащания по кредита е покрита в цялост дължимата сума за главница.

Насрещната страна “Т.Б.А.Б.” ЕАД оспорва въззивната жалба по подробно изложени съображения. Счита първоинстанционното решение за

правилно и обосновано, поради което прави искане да бъде потвърдено. Оспорва наведените доводи за нищожност на процесния договор за потребителски кредит. Изложено е подробно становище, че в случая са спазени всички изисквания на приложимия ЗПК. Уговореният в договора ГПР е в размер на 44, 96 %, а договорната лихва е определена във фиксиран размер от 28, 36 %. Доколкото по делото било установено от заключението на съдебно-счетоводната експертиза, че ответникът е неизправна страна, счита предявените искове за основателни в пълния претендиран размер.

Софийски градски съд, като прецени събраните по делото доказателства и взе предвид наведените във въззивната жалба пороци на атакувания съдебен акт и възраженията на насрещната страна, намира за установено следното:

Първоинстанционният съд е бил сезиран с предявени по реда на чл. 422, ал. 1 от ГПК обективно кумулативно съединени искове с правно основание чл. 430, ал. 1 от ТЗ, чл. 430, ал. 2 от ТЗ и чл. 86, ал. 1 от ЗЗД за установяване съществуването на следните вземания: за сумата от 3 182, 82 лева – непогасена главница по договор за потребителски кредит № 7000256556 от 20.04.2017г., ведно със законната лихва от 27.08.2018г. до изплащане на вземането, договорна лихва в размер на 943, 94 лева за периода от 25.02.2018г. до 26.04.2018г., обезщетение за забава в размер на 130, 77 лева за периода от 25.02.2018г. до 13.08.2018г., за които суми е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 417 от ГПК и изпълнителен лист по ч.гр.д. № 56892/2018г. по описа на СРС, ГО, 174 състав. Ищцовото дружество се е позовало на настъпила и обявена на длъжника предсрочна изискуемост на целия размер на задължението поради неплащане на три месечни погасителни вноски.

Съгласно чл. 269 ГПК, въззивният съд проверява правилността на първоинстанционното решение само в рамките на релевираните оплаквания, а служебно следва да ограничи проверката си само за валидност, допустимост на решението в обжалваната част и спазване на императивните норми на материалния закон.

Регламентацията на договора за банков кредит се съдържа в ТЗ и ЗКИ. Според легалното определение в чл. 430, ал. 1 ТЗ, с този договор банката се задължава да отпусне на заемателя парична сума за определена цел при уговорени условия и срок, а заемателят се задължава да ползва сумата

съобразно уговореното и да я върне след изтичане на срока. За отпуснатата сума кредитополучателят дължи лихва. Договорът за банков кредит се сключва в писмена форма, която е изискване за валидността му. По своята правна характеристика договорът за банков кредит е двустранен, възмезден, консенсуален и формален, при който целта, за която се отпуска сумата по кредита, е релевантна за съществуването на самия договор. В изпълнение на вече сключен договор за банков кредит, за банката възниква задължение за отпускане на уговорената парична сума, чрез превод по посочена сметка, в рамките на уговорения между страните срок за усвояване на кредита. Съгласно общите правила за изпълнение по търговски сделки /чл. 305 ТЗ/, при безкасово плащане, релевантно за завършването му е заверяването на сметката на кредитополучателя със съответната сума по кредита, или чрез изплащане в наличност на сумата на задължението на кредитора.

Процесният договор за кредит е сключен в изискуемата от закона форма, като страните по него са постигнали съгласие по съществените му елементи - размер на кредита, падеж и размер на месечните погасителни вноски, срок на издължаването му.

В конкретния случай е установено, че между страните по делото е сключен на 20.04.2017г. договор за потребителски кредит № 7000256556, по силата на който "Т.Б.А.Б." ЕАД е предоставила на СЛ. Н. СТ. потребителски кредит в размер на 3 200 лева. Кредитополучателят поел задължение да върне получената сума, ведно с възнаградителна лихва, съобразно погасителен план на 32 равни месечни вноски всяка една в размер на 180, 97 лева, считано от 25.05.2017г., с падеж 25-то число на месеца. Месечните погасителни вноски включват няколко компонента: главница, договорна лихва, еднократна такса за оценка на риска и застрахователна премия по застраховка "Банк живот агент". В чл. 7.1. от договора е уговорено задължение на кредитополучателя да заплати сумата от 431, 92 лева, представляваща "еднократна такса за оценка на риска". Посочено е, че таксата е дължима в деня на подписване на договора и се финансира от кредитора, а възстановяването от страна на потребителя се извършва с дължимите месечни погасителни вноски съгласно погасителния план. Кредитополучателят е сключил застраховка "живот" при уговорена застрахователна премия в размер на 399, 36 лева, дължима от ответника. Страните са уговорили в чл. 7.2.2 от договора, че в случай, че потребителят е поискал сключване на

застраховка, частта от средствата по кредита, представляваща дължимата за конкретната застраховка застрахователна премия, се превежда от кредитора директно по банковата сметка на съответния застраховател. Не е спорно, че в случая застрахователната премия от 399, 36 лева е платена от кредитора в полза на застрахователя, като ответникът е поел задължение да върне сумата разсрочено заедно с дължимите месечни вноски съгласно погасителния план по договора за кредит. Съгласно чл. 9 от договора, кредитополучателят се задължил да заплаща договорна лихва в размер на 28, 36 % годишно, а при просрочие – да заплаща и наказателна надбавка в размер на законната лихва /9.4. от договора/. Страните уговорили връщането на сумата да се извърши при определен годишен процент на разходите от 44, 96 %, като крайният срок на издължаване е 25.12.2019г. Общата сума дължима от потребителя е в размер на 5 790, 98 лева, представляващ сбор от предоставената главница от 3 200 лева, еднократна такса за оценка на риска в размер на 431, 92 лева, застрахователна премия по застраховка "Банк живот агент" в размер на 399, 36 лева и договорна лихва в размер на 1 759, 70 лева. По делото не е спорно, че кредитодателят е изпълнил договорното си задължение за отпускане на уговорената парична сума, чрез превод по посочена сметка, в рамките на уговорения между страните срок за усвояване на кредита, като с част от отпуснатата сума в размер на 3 200 лева кредитополучателят е поискал да бъде погасено /рефинансиран кредит/ друго негово задължение към банката за сумата от 1 260 лева. С част от отпуснатата сума е платена застрахователната премия по застраховка „Живот“ в размер на 399, 36 лева /чл. 7.2.2. от процесния договор/.

Съгласно разпоредбата на чл. 9 и сл. от Закона за потребителския кредит "договорът за потребителски кредит" е писмен договор с конкретни реквизити, въз основа на който кредиторът предоставя или се задължава да предостави на потребителя кредит под формата на заем, отсрочено или разсрочено плащане, лизинг и всяка друга подобна форма на улеснение за плащане. Страни по договора за потребителски кредит са "потребителят" и "кредиторът", като "потребител" е всяко физическо лице, което е страна по договор за потребителски кредит и не действа в рамките на своята професионална или търговска дейност, а "кредитор" е всяко физическо или юридическо лице, което предоставя потребителски кредит в рамките на своята професионална или търговска дейност.

От съдържанието на процесния договор с оглед предмета, страните и съдържанието на правата и задълженията, се установява, че същият представлява договор за потребителски кредит по смисъла на чл. 9 ЗПК. Кредитополучателката е физическо лице, на което по силата на процесния договор е предоставен кредит, който не е предназначен за извършването на търговска или професионална дейност, поради което същата има качеството на потребител по смисъла на § 13, т. 1 от ДР на ЗЗП, а съответно банката е търговец по смисъла на § 13, т. 2 от ДР на ЗЗП. Съдържанието на договора сочи на съглашение, по силата на което кредиторът /банка/ се задължава да предостави на потребителя – физическо лице, кредит /потребителски кредит/ за общо ползване /за задоволяване на лични нужди/, като не са налице изключенията по чл. 4 от ЗПК. При така възприето съдът приема, че за валидността на този договор са приложими разпоредбите на Закона за потребителския кредит.

Нормите на Закона за потребителския кредит са повелителни, поради което по отношение на тях намират приложение дадените разрешения в т. 1 и т. 3 от Тълкувателно решение No 1/2013 год. на ВКС по тълкувателно дело No 1/2013 год., ОСГТК, според които при проверка на правилността на първоинстанционното решение въззивният съд може да приложи императивна материалноправна норма, дори ако нейното нарушение не е въведено като основание за обжалване, т.е. той може служебно да се произнесе по действителността на клаузи в договор за потребителски кредит, когато са налице за това правни или фактически обстоятелства.

Настоящият съдебен състав счита, че в разглеждания случай са спазени изискванията на чл. 10, ал. 1, чл. 11, ал. 1, т. 7, 8, 9, 11 и 12 и 20 ЗПК. Доколкото е бил договорен фиксиран лихвен процент на годишна основа, не е било необходимо посочването на методика за изчисляване на референтен лихвен процент. Отделно от това в случая нито се твърди, нито се установява, че е уговорено прилагането на различни лихвени проценти. Изготвен е и погасителен план, който съдържа информация за размера, броя, периодичността и датите на плащане на погасителните вноски, както и разпределение на вноските между различните неизплатени суми – чл. 11, ал. 1, т. 11 ЗПК, като в случая договорът съдържа и предупреждение за последиците за потребителя при просрочие на вноските /чл. 16 от договора/,

както и наличието на право на отказ на потребителя от договора, срока, в който това право може да бъде упражнено, включително информация за задължението на потребителя да погаси усвоената главница и лихвата /чл. 20 от договора/, с което са спазени изискванията на чл. 11, ал. 1, т. 20 ЗПК. По въпроса дали срочният договор за потребителски кредит, предвиждащ погасяването на главницата чрез последователни вноски, трябва да съдържа разбивка на всяка погасителна вноска, показваща погасяването на главницата и лихвата изчислена на базата на лихвения процент, когато не е налице искане на потребителя по чл. 11, ал. 1, т. 12 от Закона за потребителския кредит, както и дали трябва договорът за потребителски кредит, по отношение на който не са приложими различни лихвени проценти, трябва да съдържа посочване отделно на главницата и лихвите, които се погасяват с погасителната вноска, е постановено решение № 106 от 03.06.2022г. на ВКС по гр. д. № 3253/2021г., III ГО, разрешенията в което се споделят от настоящия съдебен състав. В посоченото решение е прието, че разрешенията на тези въпроси следва да бъдат дадени въз основа на тълкуването на нормите на чл. 11, ал. 1, точки 11 и 12 от Закона за потребителския кредит. Съгласно § 2 от ДР този закон въвежда разпоредбите на Директива 2008/48/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 23 април 2008 г. В т. 10, параграф 2, буква "з" от Директивата се предвижда, че в договора за кредит трябва да се посочат само размерът, броят и периодичността на дължимите погасителни вноски и когато е уместно, редът на разпределение на вноските между различни неизплатени суми, дължими при различни лихвени проценти за целите на погасяването. Според чл. 10, параграф 2, буква "и" и параграф 3 от Директивата само при наличие на искане от потребителя кредиторът е длъжен безплатно да му предостави извлечение под формата на погасителен план. В т. 3 на решението на Съда на Европейския съюз от 9.11.2016 г. по дело C-42-15 Home credit Slovakia a. s. срещу Klara Biroova е дадено тълкуване на чл. 10, параграф 2, букви "з" и "и" от Директивата. Тези разпоредби трябва да се тълкуват в смисъл, че в срочния договор за кредит, предвиждащ погасяването на главницата чрез последователни вноски, не трябва да се уточнява под формата на погасителен план каква част от съответната вноска е предназначена за погасяването на тази главница. Според чл. 633 от ГПК това решение на Съда на Европейския съюз е задължително за настоящия състав. Ето защо отговорите на поставените въпроси са, че само при наличие на

искане от потребителя кредиторът е длъжен безплатно да му предостави извлечение под формата на погасителен план. Когато не са приложими различни лихвени проценти, не е необходимо в погасителния план да се съдържа посочване отделно на главницата и лихвите, които се погасяват с погасителната вноска.

В случая, както бе посочено по-горе, в процесния договор се съдържа погасителен план, посочен е размер на кредита, размер на допълнителните такси, броя погасителни вноски, размер на всяка на погасителна вноска от 180, 97 лева, обща стойност на плащанията, годишен процент на разходите и лихвен процент 28, 86 %. Уговореният между страните лихвен процент е фиксиран – чл. 9.1. от договора. Погасителните вноски съставляват изплащане на главницата по кредита, ведно с надбавка, покриваща разходите и печалбата на кредитора, лихвеният процент е фиксиран, а началната дата за изчисляване на годишния процент от разходите е датата на подписване на договора, като се приема, че годината има 360 дни. В чл. 20 е предвидено право на потребителя от отказ от договора при конкретно посочени условия. Следователно договорът за потребителски кредит е сключен при фиксиран, а не при променлив лихвен процент. В този случай не е необходимо да се разграничава каква част от месечна погасителната вноска е предназначена да погаси главницата и каква част - лихвата. Потребителят е получил още при сключване на договора погасителен план, който не се променя. Ето защо разпоредбите на чл. 11, ал. 1, т. 11 и т. 12 от ЗПК не са нарушени. Спазени са и нормите на чл. 11, ал. 1, т. 10 и 20 от закона, тъй като са посочени годишният процент на разходите по кредита и общата сума, дължима от потребителя, изчислени към момента на сключване на договора за кредит и е предвидено право на отказ на потребителя от договора, като са посочени условията, при които се упражнява това право. Ето защо договорът за потребителски кредит не е недействителен на това основание.

Същевременно настоящият съдебен състав приема, че уговорените в процесния договор “еднократна такса за оценка на риска“ и премия по застраховка “Банк живот агент” са разходи по кредита, които следва да бъдат включени при изчисляването на годишния процент на разходите – ГПР /индикатор за общото оскъпяване на кредита/ – чл. 19, ал. 1 и 2 ЗПК, [□]който съобразно правилото на чл. 19, ал. 4 ЗПК не може да бъде по-висок от пет пъти размера на законната лихва по просрочени задължения в левове или във

валута, определена с постановление на Министерския съвет на Република България /основен лихвен процент плюс 10 %/, което означава, че лихвите и разходите по кредита не могат да надхвърлят 50 % от взетата сума, а клаузи в договор, надвишаващи определените по ал. 4, са нищожни – чл. 19, ал. 5 ЗПК. Този извод следва от дефиницията на понятието „общ разход по кредита за потребителя“, съдържаща се в § 1, т. 1 от ДР на ЗПК, според която това са всички разходи по кредита, включително лихви, комисиони, такси, възнаграждения за кредитни посредници и всички други разходи, пряко свързани с договора за потребителски кредит, които са известни на кредитора и които потребителят трябва да заплати, включително разходите за допълнителни услуги, свързани с договора за кредит, и по-специално застрахователните премии в случаите, когато сключването на договора за услуга е задължително условие за получаване на кредита, или в случаите, когато предоставянето на кредита е в резултат на прилагането на търговски клаузи и условия; общият разход по кредита за потребителя не включва нотариални такси.

В частност общото задължение на ответника е съответно на вписаните в погасителния план – неразделна част от договора за кредит, сборни плащания, в които се включват и задължението за “еднократна такса за оценка на риска” в размер на 431, 92 лева и за застрахователна премия по застраховка “Банк живот агент” в размер на 399, 36 лева /месечният размер на вноската е начислен като сбор от части от главница и договорна лихва, както и горница ежесечно дължима такса оценка на риска и премия по застраховка “Живот”/. Плащането на таксата “оценка на риска” и застрахователна премия по застраховка “Банк живот агент” обаче не е отразено като разход при формирането на оповестения ГПР от 44, 96 %, въпреки че са включени в общия дълг и месечните вноски. Този начин на оповестяване на разходите не е съответен на изискването на чл. 19, ал. 1 ЗПК. При отчитането на таксата „оценка на риска” и застрахователната премия по застраховка “Живот” като несъмнени разходи, действителният ГПР би бил значително завишен – 53, 34 % /или общо 2 590, 98 лева/, съгласно приетото и неоспорено от страните заключение на допълнителна съдебно-счетоводна експертиза, което съдът кредитира като пълно и обективно.

При това положение и въз основа на съвкупната преценка на всяка от

уговорките СГС счита, че макар формално процесният договор да покрива изискуеми реквизити по чл. 11, ал. 1 ЗПК, вписаните параметри не кореспондират на изискуемото съдържание по т. 10 – годишния процент на разходите по кредита и общата сума, дължима от потребителя. Тази част от сделката е особено съществена за интересите на потребителите, тъй като целта на уредбата на годишния процент на разходите по кредита е чрез императивни норми да се уеднакви изчисляването и посочването му в договора и това да служи за сравнение на кредитните продукти, да ориентира икономическия избор на потребителя и да му позволи да прецени обхвата на поетите от него задължения. Затова и неяснотите, вътрешното противоречие или подвеждащото оповестяване на това изискуемо съдържание законодателят урежда като порок от толкова висока степен, че изключва валидността на договарянето – чл. 22 ЗПК. В този смисъл като не е оповестил действителен ГПР в договора за кредит ищецът е нарушил изискванията на закона и не може да се ползва от уговорената сделка. В тази хипотеза потребителят следва да върне само чистата стойност на кредита, но не дължи лихва и или други разходи по кредита, съгласно разпоредбата на чл. 23 ЗПК.

По делото е установено въз основа на заключението на съдебно-счетоводната експертиза, което следва да се кредитира, че ответникът е заплатил на ищеца сумата от общо 1 680, 21 лева. Кредиторът обаче не би могъл да осъществи прихващане на изпълнение с несъществуващите задължения за такса „оценка на риска“, застрахователната премия по застраховка “Живот” и договорна лихва, поради което със заплатената от ответника сума в общ размер на 1 680, 21 лева е възможно погасяване само на валидно възникналото задължение за връщане на чистата стойност на кредита /главницата/. Следователно ищецът се легитимира като кредитор на вземане в размер на 1 519, 79 лева /разлика между предоставената по кредита сума в размер на 3 200 лева и платената в размер на 1 680, 21 лева/, ведно със законната лихва, считано от датата на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение по чл. 417 ГПК – получената чиста стойност на кредита подлежи на връщане при поискване. Предходна забава обаче няма, доколкото уговорките за връщане на кредита на погасителни вноски не обвързват потребителя. Предмет на делото не са предходните договори за банков кредит, сключени между страните по делото, поради което не подлежат на разглеждане възраженията на ответника относно нищожността

на същите поради нарушаване на разпоредбата на чл. 11, т. 10 и т. 11 от ЗПК и свързаното с това искане за приспадане между платените по тези договори суми и дължимите по процесния договор.

С оглед изложеното първоинстанционното решение следва да бъде отменено в частта, в която са уважени предявените искове по чл. 430, ал. 1 от ТЗ за разликата над сумата от 1 519, 79 лева до размера на 3 182, 82 лева – главница; за сумата от 943, 94 лева - договорна лихва за периода от 25.02.2018г. до 26.04.2018г. и за сумата от 130, 77 лева - обезщетение за забава за периода от 25.02.2018г. до 13.08.2018г., които претенции подлежат на отхвърляне. В останалата част решението на СРС следва да бъде потвърдено.

По отношение на разноските:

С оглед изхода на спора и предвид изричното искане в полза на въззивника следва да се присъдят сторените по делото във въззивното производство съдебни разноски, съразмерно на уважената част от въззивната жалба, които възлизат на сумата от 56 лева за заплатена държавна такса.

Въззиваемата страна не е претендирала разноски за въззивното производство, поради което такива не се дължат.

С оглед изхода на спора първоинстанционното решение следва да се отмени и в частта, в която ответникът е осъден да заплати на ищеца разноски за заповедното производство за разликата над 48, 24 лева и разноски за първоинстанционното исково производство за разликата над 82, 07 лева, или решението следва да се отмени за присъдените в полза на ищеца разноски за заповедното и исково производство /в общ размер – по начина, присъден в обжалваното решение/ за разликата над сумата от общо 130, 31 лева.

Ответницата не е претендирала разноски в първоинстанционното производство, поради което такива не следва да се присъждат независимо от изхода на делото.

На основание чл. 280, ал. 3 ГПК настоящето решение не подлежи на касационно обжалване

Така мотивиран, Софийски градски съд

РЕШИ:

- - - - -

ОТМЕНЯ решение № 20111203 от 10.05.2021г., постановено по гр.дело № 27101/2020г. по описа на СРС, ГО, 33 състав, в частта му, в която са уважени предявените по реда на чл. 422, ал. 1 ГПК от „Т.Б.А.Б.“ ЕАД срещу СЛ. Н. СТ. искове с правно основание чл. 430, ал. 1 и ал. 2 от ТЗ, вр. чл. 79, ал. 1 от ЗЗД, вр. чл. 9 от ЗПК и чл. 86, ал. 1 от ЗЗД, както следва: за разликата над 1 519, 79 лева до размера на 3 182, 82 лева – главница по договор за потребителски кредит № 7000256556 от 20.04.2017г.; за сумата от 943, 94 лева – договорна лихва за периода от 25.02.2018г. до 26.04.2018г. и за сумата от 130, 77 лева – обезщетение за забава за периода от 25.02.2018г. до 13.08.2018г., както и в частта му, в която ответницата СЛ. Н. СТ. е осъдена да заплати на „Т.Б.А.Б.“ ЕАД разноси за заповедното и за първоинстанционното производство за разликата над сумата от общо 130, 31 лева, като вместо това **ПОСТАНОВЯВА:**

ОТХВЪРЛЯ предявените по реда на чл. 422, ал. 1 ГПК от „Т.Б.А.Б.“ ЕАД, с ЕИК ****, със седалище и адрес на управление: гр. София, ул. „****“ срещу СЛ. Н. СТ., ЕГН *****, с адрес гр. София, жк „****“, искове с правно основание чл. чл. 430, ал. 1 и ал. 2 от ТЗ, вр. чл. 79, ал. 1 от ЗЗД, вр. чл. 9 от ЗПК и чл. 86, ал. 1 от ЗЗД за признаване за установено, че ответникът дължи на ищеца следните суми: за разликата над 1 519, 79 лева до размера на 3 182, 82 лева – главница по договор за потребителски кредит № 7000256556 от 20.04.2017г., ведно със законната лихва, считано от датата на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение на парично задължение въз основа на документ по чл. 417 от ГПК по ч.гр.д. № 56892/2018г. по описа на СРС, ГО, 174 състав – 27.08.2018г. до окончателното изплащане; за сумата от 943, 94 лева – договорна лихва за периода от 25.02.2018г. до 26.04.2018г. и за сумата от 130, 77 лева – обезщетение за забава за периода от 25.02.2018г. до 13.08.2018г., за които суми е издадена заповед за изпълнение на парично задължение въз основа на документ по чл. 417 от ГПК по ч.гр.д. № 56892/2018г. по описа на СРС, ГО, 174 състав.

ПОТВЪРЖДАВА решение № 20111203 от 10.05.2021г., постановено по гр.дело № 27101/2020г. по описа на СРС, ГО, 33 състав, в останалата му част.

ОСЪЖДА „Т.Б.А.Б.“ ЕАД, с ЕИК ****, със седалище и адрес на

управление: гр. София, ул. “**** да заплати на СЛ. Н. СТ., ЕГН ****”, с адрес гр. София, жк „****, на основание чл. 273, вр. чл. 78, ал. 1 от ГПК сумата от 56 /петдесет и шест/ лева – съдебни разноси във въззивното производство.

Решението не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____